

En vandring i bergen ovanför Fornes strax söder om Granada.

Egentligen började vår resa med ett besök i Ahlma de Granada men det har jag skrivit om i en annan reseskildring.

Från Ahlma fortsätter vi österut mot byn Fornes och Parque Natural Sierras de Ahlma, Tejeda y Almirajara. En av alla dessa vita byar med smala gator, vita hus med en och annan blomma på fasaden. På torget sitter några gubbar i keps och med käpp på en bänk och tittar nyfiket på turisterna som passerar förbi. Byn ligger på en bergssida och vi söker oss mot byns högsta punkt där vandringsleden börjar. Redan här har vi utsikt mot Sierra Nevada med sina snötäckta berg. Åt andra hållet ligger Sjön Los Bermejales alldeles blågrön. Vi passerade sjön på vägen till Fornes. Här kunde vi ha stannat och badat, fikat eller hyrt cyklar för en tur runt sjön. Efter att ha parkerat bilarna promenerar vi uppför en trappa med planterade träd upp till ett minnesmonument. Med oss har vi en svartklädd änka. Skall hon också ut och vandra? Det är väl inte möjligt? Helt riktigt hon skall bara upp till monumentet för att lämna en blomma och göra korstecknet. Kanske hedrar hon minnet av sin salige man. Vi stannar några minuter för att återigen njuta av den vidsträckta utsikten.

Vi fortsätter rakt fram in på stigen som skall leda oss på toppen av berget. Enligt vandringskartan skall det ta oss två timmar och tjugofem minuter att vandra varvet runt så att vi återkommer till parkeringen. Vi går medsols för att ta det jobbigaste först. Stigen klättrar uppför berget Mesa de Fornes. Bergstoppen ser just ut som ett jättelikt matsalsbord. Med jämna mellanrum stannar vi till och njuter av vyerna och naturen. Då och då delar stigen upp sig med det är inte särskilt svårt att se

vilken som är den rätta för oss. I bergen är det svalare än nere vid kusten, men vattenflaskorna svalkar ändå.

Väl uppe på den plana toppen har man en fantastisk utsikt över de blågröna sjöarna, dalarna klädda med olivträd och de snöklädda bergen i Sierra Nevada. Det har tagit en timme att nå toppen. Härifrån är det nedförsbacke i stort sett resten av promenaden. Vi vandrar längs en kurvig skogsväg nedför berget. Vi passerar ett område med en speciell tall från vilken man långt in på nittonhundratalet utvann kåda genom att skära snitt i barken och sedan fånga upp kådan i en behållare. Efter någon timme skriker magarna efter en god lunch.

Vi stannar och dukar upp vår medhavda picnic i en uttorkad flodfåra. Sällan smakar mat så gott som när man ansträngt sig lite extra. Även om den del av flodfåran vi sitter på är uttorkad så porlar det friskt i en del intill. När vi senare skall ta oss över floden så får vi balansera på utlagda stenar för att inte bli blöta. Antagligen kunde nog ha tagit ett dopp men det verkar alltför kallt. Vi passerar en stort picnicområde med grillar. Välordnat och kanske skulle man ha börjat

vandringen här för att avsluta med grillmiddag. Leden går över en liten träbro där en skylt informerar om att det bland annat finns en sorts forell i floden. Här intill ligger den gamla kådfabriken, helt förfallen. För femtio år sedan hade den trehundra anställda.

Sista biten till bilen genar vi över en ödegård och smiter vid sidan av en låst grind. Som vanligt här i Spanien blir man utskälld, av gårdarnas hundar. Så var denna äventyrsresa över och vi tar oss hem fyllda av massor av trevliga minnen och nöjda med en lättsam och trevlig vandring i bergen.

Vi bor alla i Marbella området och har nu flera möjliga vägar att åka hem. Vägen ner mot Almuñecar är den längsta men också den mest spektakulära. En annan väg är att åka ner genom bergen mot Viñuela och längs sjöarna ner till Malaga.

Du hittar fler reseskildringar på www.elcastillo.eu

